

[Per Hækkerup.]

at vi ved at gøre det, vort parti her foreslår, ville vende os imod det europæiske sammenhold. Jeg tror, at hr. Per Federspiel gør tilslutningen til De europæiske Fællesskaber i Danmark en absolut bjørnetjeneste med den slags uoverlagte og uovervejede udtalelser, som ikke har nogen som helst bund i den politiske virkelighed.

Så var hr. Per Federspiel, som jeg anerkender er en fremragende jurist, af den opfattelse, at min formulering var forkert. Der står i dagsordensforslaget:

„Idet folketinget beslutter, at Danmark optager diplomatisk forbindelse . . .“

Jeg forestiller mig ikke, at det er folketinget, der skal optage diplomatisk forbindelse; så naiv er jeg ikke. Jeg ved da godt, at udadtil er det den danske regering, der optræder på Danmarks vegne. Men det er dette høje ting, der træffer beslutningerne, det burde hr. Per Federspiel vide. Derfor kan dette høje ting pålægge regeringen — og det er det, der ligger i ordet beslutter — at foretage en eller anden udenrigspolitisk handling; det ligger der i ordene, at folketinget beslutter, at Danmark optager diplomatisk forbindelse. Som sagt er det naturligvis regeringen, der skal optage den diplomatiske forbindelse, og det sker formentlig gennem udenrigsministeren, den nuværende eller den kommende.

(Kort bemærkning).

Poul Schlüter: Jeg synes, det skal siges til hr. Sigsgaard, at når han nu betegner USA's indtræden i de ulykkelige begivenheder i Indokina som en aggression — nu er det jo mere spørgsmålet om diplomatisk anerkendelse, vi diskuterer i dag, og ikke så meget realiteterne — så skal det dog nævnes, at det jo også er således, at Nordvietnam i dette øjeblik har besættelsestroppe stående i 3 andre lande, både i Sydvietnam, i Laos og i Cambodia. Man skal passe på ikke at være så voldsom ensidig, som visse er i denne sag.

Men det hænger måske sammen med det næste tema, som hr. Sigsgaard gjorde så meget ud af, Pentagonpapirerne. Det er rigtigt, at de afslørede mange interessante træk i udviklingen og beslutningsprocessen i USA, men jeg er lige ved at synes, at det mest bemærkel-

sesværdige var, at de kom frem, og at der blev afsagt dom i USA om, at de skulle det. Når hr. Sigsgaard konsekvent og altid kan anlægge et så ensidigt udenrigspolitisk synspunkt, hænger det vist sammen med, at den tanke, at tilsvarende dokumenter nogen sinde skulle komme frem fra den anden side, er illusorisk; det ligger jo i sagens natur.

Må jeg så blot sige til sidst, at det er gået, som jeg tænkte, og disse dagsordensaffærer styrker ikke respekten for folketingets arbejde. Jeg beklager, at denne gamle forestilling absolut skulle gentages i dag, så kort tid før tingets medlemmer skal møde befolkningen og redegøre for, hvad tiden her i salen bliver anvendt til. Vi er ikke tjent med det.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Jeg kan efterhånden forstå, at det er umuligt at få en debat om de forhold, der følger af Pentagonpapirerne, både for så vidt angår Vietnam — det er med den højtærede udenrigsminister — og for så vidt angår vores alliancepolitik i det hele taget; det gælder også socialdemokratiet, heller ikke dér kan man få en debat i anledning af disse papirer.

Men så vil jeg blot konstatere, at hr. Per Federspiel har sagt, at det vil skade De europæiske Fællesskaber og vores forhold til fællesmarkedet, hvis vi anerkender Hanoi, at hr. Poul Schlüter har begrundet en ikke-ankendelsespolitik med, at vi jo ikke er neutrale, og så kommer hr. Per Hækkerup og siger noget tredje; det kan ikke passe. Men jeg beder alligevel om, at man lægger mærke til, at der fra to store parti's udenrigspolitiske ordførere er faldet sådanne udtalelser; de er værd at tage med i overvejelserne, når det drejer sig om dansk alliancepolitik.

Til slut vil jeg sige til hr. Poul Schlüter, at jeg kan ikke imponeres over, at Pentagonafsløringerne er kommet frem; jeg synes, det er langt mere interessant og langt mere rystende, hvad der står i dem. Jeg synes i øvrigt, hr. Poul Schlüter burde betænke, at Pentagonpapirerne er kommet frem, fordi et modigt menneske i strid med den amerikanske regering skred til en offentliggørelse; han kan i dag idømmes 10 års fængsel for det, han gjorde, uanset hvad højesteret sagde om papirerne, da man først var be-